

bi jim iztrgal nosilnico z ram in objel svojo drago mamico, ki je ni videl tako dolgo...

„Tvoja mamica je mrtva“, so mu počasi dopovedali vaščani. „Mrtva?“ je kriknil Mihec, kot bi mu presunili srce. In padel je strt v sneg pred nosače...

„Mamica, moja zlata mamica!“ — —

Takó je bilo in takó je ostalo.

Danes je mamica pod zemljo, in Mihec poseda na stolcu in ob peči, in hodi gledat k oknu in pred peč v kuhinjo, a mamice, njegove edine mamice, ni in ni... In zunaj spet naletava sneg, in veje pokajo v gozdu, in vrane kričé nad vasjo, in burja tuli okrog trhle kočice — a mamice ni in ni.

„Mamica, mamica!“ Pretresljiv jok se glasi iz koče.

In je ne bo, sirotni Mihec, in je ne bo...

Bog te potolaži, Bog te preskrbi, sirotni Mihec!

Zvonimir.

Plemenito maščevanje.

(Konec.)

Zopet je preteklo nekaj let po tem dogodku.

Papežev poslanik v Beneventu, Joahim Pecci, sedi za svojo pisalno mizo in prebira poročila, katera je ravnokar prejel iz Rima. Pri nekem poročilu hipoma osupne. Bere še enkrat, bere še tretjič. Toda bral je prav. Poročilo pravi, da so ujeli nekega Baldomira C., ki se je zarotil zoper sv. očeta Gregorija XVI. Bil je tudi vodja upornikov. Zaprt je sedaj v ječi, kjer čaka obsodbe in hude kazni.

Ljubeznivi obraz Peccijev se zresni. Globoka žalost in potrlost mu leže na obraz. V bridke misli zatopljen nasloni glavo na roke in se zamisli.

Kakor da je sklenil nekaj važnega, pokima z glavo, vstane in reče svojemu tajniku:

„Važno opravilo zahteva, da takoj odidem v Rim. Nujne posle kar sami rešite. Vrnem se v kratkem.“

Dve uri potem je bil Joahim Pecci na potu v Rim.

Papež Gregor XVI. rad dovoli, da sme ljubljeni Pecci takoj pred njega.

„Kaj želiš, moj sin?“ ga nagovori prijazno. „Kaj te je pripeljalo sem k nam brez naše vednosti?“

„Sveti oče, nujno prošnjo imam. In sicer prošnjo za milost; ne sicer zase, ampak za druge.“

„Ako mogoče, je naše največje veselje, da uslišimo take prošnje in delimo milost. Za koga prosiš?“

„Sveti oče, za Baldomirja C.“

Obraz sv. očeta se stemni. Globoka žalost zresni poteze obraza.

„Ali veš, kaj je storil?“

„Da, zarotil se je zoper vašo svetost.“

„In vendar prosiš zanj?“

„Da. Poznam blago srce vaše svetosti, ki tako rada deli milost nesrečnim.“

„Zakaj pa prosiš zanj? Ali je tvoj prijatelj?“

„Ne, moj sovražnik!“

„Tvoj sovražnik — in ti si vendar prihitel v Rim prosit zanj milosti?“

„Da, sveti oče“

Ginjen odloči sveti oče: „Naj ti bo, kar prosiš.“

Pecci se globoko prikloni papežu. V znak spoštovanja mu hvaležno poljubi nogo in odide.

* * *

Baldomir C., ujet zarotnik zoper papeža Gregorja XVI., je sedel v temni ječi, uklenjen v težke verige na nogah in rokah ter srdito gledal predse, ko so se odprla vrata ječe in je vstopil Joahim Pecci.

„Kaj želiš?“, zarohni hudodelnik. „Si me prišel zasmehovat? Vun! Sicer te zadavim!“

Mirno stopi Joahim Pecci k jetniku.

„Prinašam ti pomiloščenje. Vendar v papeževi deželi ne smeš ostati. Tu ná potrebnega denarja, da takoj zapustiš deželo in v tujini začneš novo življenje.“

„Pomiloščenje mi prinašaš? Tebi se imam zahvaliti za to milost?“ vpraša osupnjen ujetnik napol glasno. Spoznal je namreč svojega rešnika.

Pecci molči. Jetničarju namigne, naj jetnika oprosti verig. Na mizo položi denarnico in hoče molče oditi.

Baldomir, oproščen verig, plane za njim, pade predenj na kolena in glasno ihteč ne more družega izpregovoriti nego:

„Odpusti! Odpusti!“

Joahim Pecci razprostre nad njim roke in ga molče blagoslovi. X.

Barčica plavaj! . . .

Jadra srebrna se v solncu blišče, —
Barčica plava čez širo morjé.

Solnčece smeje se, vetrič šumlja,
Barčica ziblje se sredi morja.

Daleč v tujino me žene srce, —
Bog ve, če pridem kdaj srečen iz nje?

Sokolov.

